

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218201762
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2218201762.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47232471, proti žalovanému: K. O., nar. X. H. XXXX, trvalo bytom B. F., ul. Y. XXX/XX, o 5.665,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 29. novembra 2018 č. k. 19Csp/67/2018-115 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda z 13. decembra 2018 č. k. 19Csp/67/2018-119, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalobkyne proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie odmieta.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby a o náhrade trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.
- III. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.
- IV. Nariaďuje súdu prvej inštancie vykonanie opravy napadnutého rozsudku v jeho úvodnej časti v označení predmetu sporu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. návrh žalobkyne na zmenu na strane žalobkyne zamietol; II. zamietol žalobu o zaplatenie 5.665,76 eur, vyčíslených úrokov 3.146,16 eur, pokračujúcich 16 %-ných ročných úrokov zo sumy 5.665,76 eur od 1.11.2017 do zaplatenia a 5,25 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 5.665,76 eur od 1.11.2017 do zaplatenia; III. stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 80, § 151, § 177 ods. 1, § 180, § 186 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 497 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 52 ods. 1, 3 a 4 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 2 písm. b/, c/ a d/, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov; poukazom na výklad poskytnutý Najvyšším súdom SR v jeho uznesení z 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, a na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia.

Dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 16.4.2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia súm uvedených vo výroku II a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela 21.6.2012 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 6.750 eur, ktorý mal splatiť

v splátkach podľa zmluvy, žalovaný sa však dostal do omeškania, žalobkyňa vyhlásila okamžitú splatnosť úveru, žalovaný však svoj dlh neuhradil.

Vychádzal z ustáleného skutkového stavu, podľa ktorého strany podpísali 21.6.2012 zmluvu o úvere č. 4459362887 (ďalej len „zmluva o úvere“), v čl. 3 s názvom „Zmluva o úvere, podmienky úveru a záverečné ustanovenie“ sa strany o. i. dohodli na týchto parametroch úveru: výška úveru 6 750 eur, výška mesačnej splátky 166,07 eur, výška úrokovej sadzby 19,00% p.a., dátum 1. splátky 20.7.2012, dátum každej ďalšej splátky k 20. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti úveru 20.6.2018, počet mesačných splátok 72, RPMN banky 20,74%, priemerná RPMN na trhu 12,55%, celková výška nákladov 4 593,78 eur. Podľa Čl. 6 ods. 6.2 Obchodných podmienok „Ak Klient: je v omeškaní s platením čo i len jednej Splátky v plnej, resp. čiastočnej výške... Banka je oprávnená požadovať predčasné splatenie celej istiny úveru vrátane príslušenstva.“ Žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 6.750 eur dňa 21.6.2012. Žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou 20.9.2014 (listina s názvom „aktuálny stav úveru“). Žalobkyňa žalovaného listom z 29.12.2014 upozornila, že jeho omeškanie trvá viac ako tri mesiace a že ak svoj dlh neuhradí, môže dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti celej pohľadávky (upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru). Žalovaný však stále neplatil, a preto žalobkyňa vyhlásila predčasnú splatnosť úveru k 9.1.2015 (výzva na úhradu dlžnej sumy z 9.1.2015). Žalovaný napriek tomu už nič viac nezaplatil (nesporná skutočnosť). Žalobkyňa a spoločnosť R Collectors s. r. o., IČO: 50 094 297, Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava (ďalej len „R Collectors“), podpísali dňa 6.8.2018 zmluvu o postúpení pohľadávok č. I/2018 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), ktorá v článku I ods. 1 stanovovala, že jej predmetom „je záväzok [žalobkyne] postúpiť na [R Collectors] pohľadávky špecifikované v Prílohe č. 1, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto Zmluvy (ďalej len ‚Pohľadávky‘)...“. V článku II ods. 1 sa strany ďalej dohodli, že „touto zmluvou postupuje [žalobkyňa] na [R Collectors] Pohľadávky spolu s príslušenstvom, špecifikované v Prílohe č. 1...“. Podľa článku II ods. 3 sa pohľadávky postupovali „so všetkým príslušenstvom, všetkými právami, povinnosťami a zabezpečovacími prostriedkami s nimi spojenými“. Podľa čl. XV s názvom „Záverečné ustanovenia“ nadobudla zmluva „platnosť a účinnosť dňom jej podpisu obidvoma zmluvnými stranami“. Príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok obsahovala osobné údaje žalovaného (meno, priezvisko, rodné číslo, adresa trvalého bydliska) a „číslo zmluvy 4459362887“.

Súd prvej inštancie zistil, že posudzovaná zmluva o úvere bola uzatvorená pripojením podpisov strán na jej písomnom vyhotovení a mal za preukázané, že zmluva bola platne uzavretá a obsahovala podstatné náležitosti zmluvy, ktoré ZoSÚ vyžaduje pre takúto formu pôžičky. Žalobkyňou uplatňovaná pohľadávka je pohľadávkou vyplývajúcou zo zmluvy o úvere č. 4459362887. Zo zisteného skutkového stavu ale vyplýva, že žalobkyňa už nie je veriteľom tejto pohľadávky, podaním zo 6.11.2018 navrhla v zmysle § 80 CSP zmenu na strane žalobkyne, ktorú odôvodnila postúpením pohľadávok „vrátane pohľadávky, ktorá je predmetom [tohto] súdneho konania, pričom novým hmotnoprávnym veriteľom je [R Collectors]“.

Zmluvou o postúpení pohľadávok sa žalobkyňa zaviazala postúpiť uplatňovanú pohľadávku na R Collectors ako postupníka (čl. I ods. 1 zmluvy). Postupované pohľadávky mali byť konkrétne vymedzené v prílohe zmluvy, a tak to bolo aj v prípade pohľadávky, ktorej zaplata sa žalobkyňa domáhala prejednávanou žalobou. V zmysle čl. II ods. 3 sa pritom spolu s pohľadávkou postupovalo všetko príslušenstvo, ako aj všetky práva a povinnosti s ňou spojené. Účinnosť zmluvy nastala v zmysle jej čl. XV ods. 1 dňom jej podpisu oboma stranami. Navyše, aj samotná žalobkyňa súdu podaním z 20.11.2018 oznámila, že „účinnosť postúpenia nastala 6.8.2018“. Súd preto nepovažoval za potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie k otázke účinnosti zmluvy a postúpenia, takže v tomto rozsahu mal dostatočne preukázané splnenie prvej podmienky zakotvenej v § 80 ods. 1 CSP, teda to, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností. Druhá podmienka ale splnená nebola, a preto súd nemohol návrhu žalobkyne na zmenu na strane žalobkyne vyhovieť. Žalobkyňou správne odcitovaný § 80 ods. 2 CSP totiž ako ďalší predpoklad pre zmenu na strane žalobkyne vyžaduje súhlas toho, kto má vstúpiť na miesto žalobkyne. Táto úprava vychádza z toho, že nikoho nemožno nútiť, aby bol žalobcom v spore proti svojej vlastnej vôli. Napriek tomu však súhlas spoločnosti R Collectors nebol až do dňa vyhlásenia rozsudku doložený ani zo strany tejto spoločnosti, ani zo strany žalobkyne, žalobkyňa pritom o postúpení vedela už od augusta 2018, kedy podľa jeho vyjadrenia nastala účinnosť postúpenia. Nie je úlohou súdu, aby žalobkyňu vyzýval na doplnenie dôkazov, ktorými podiera takýto svoj procesný návrh. Vymedzenie okruhu strán civilného sporu je vecou žalobcu (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 19.12.2017 č. k. 9Co/84/2017, bod 13), z čoho vyplýva, že ak má v úmysle privodiť zmenu na strane žalobcu, je na ňom, aby predložil taký návrh, ktorý vyhovuje požiadavkám § 80 ods. 2 CSP. To, že súčasťou návrhu musí byť aj súhlas toho, kto má na miesto žalobcu vstúpiť, potvrdila aj judikatúra (pozri napr. rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32Odo/743/2006). Vzhľadom na to, že neboli splnené všetky podmienky na zmenu na strane žalobkyne,

hoci žalobkyňa o postúpení vedela už niekoľko mesiacov, a teda mal dostatok času, aby ich splnila, súd návrh žalobkyne zamietol (výrok I).

Táto skutočnosť však mala vplyv na celkový úspech žalobkyne v spore. Na to, aby sa niekto stal stranou konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a opačná procesná strana subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve používa pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden zo strán sporu nenamieta. V priebehu konania môže dôjsť k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktoré sa vedie spor na inú osobu než stranu prebiehajúceho konania. Ako bolo vysvetlené vyššie, o takýto prípad išlo aj v tomto spore. Ak totiž žalobkyňa ako postupca postúpila svoju pohľadávku po tom, čo už bolo začaté konanie, o jej žalobe proti žalovanému ako dlžníkovi o uloženie povinnosti splniť dlh, stráca aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Nedostatok vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Keďže žalobkyňa žalovanú pohľadávku postúpila s účinnosťou k 6.8.2018, teda po začatí konania, avšak doposiaľ nebol podaný úplný návrh na zmenu na strane žalobkyne vyhovujúci všetkým požiadavkám § 80 ods. 2 CSP, so spoločnosťou R Collectors nemožno pokračovať na strane žalobcu, pretože na to nedala súhlas, a žalobkyňa už nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok II).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a contrario, § 262 ods. 1 CSP a poukazom na judikát R 72/2018, vecne dôvodil, že žalobkyňa ako neúspešnej strane nárok na ich náhradu nepatrí a žalovaný by síce nárok na ich náhradu mal, no pretože mu v konaní zo spisu žiadne nevyplyvajú, súd mu tento nárok nepriznal.

2. Opravným uznesením z 13. decembra 2018 č. k. 19Csp/67/2018-119 súd prvej inštancie opravil označenie žalovaného v záhlaví rozsudku z 29.11.2018 č. k. 19Csp/67/2018-115, tak, že sa slová „U. M., nar. XX.XX.XXXX, H. Z. XXX, Z.“ nahrádzajú slovami „K. O., nar. XX.XX.XXXX, Y. XXX/XX, B. F.“. Právne uznesenie odôvodnil ust. § 224 CSP, vecne dôvodil, že v prejednávanej veci vydal rozsudok z 29.11.2018, č. k. 19Csp/67/2018-115, v ktorom žalovaného označil údajmi „U. M., nar. XX.XX.XXXX, H. Z. XXX, Z.“. Z vlastného podnetu zistil, že tieto údaje nie sú správne, v prejednávanej veci je totiž zrejme, že žalobkyňa v žalobe označila žalovaného ako „K. O., rodné číslo XXXXXXXXXXX, trvale bytom Y. XX, XXXXX B. F.“, zo spisu vyplýva, že všetky úkony týkajúce sa žalovaného boli vykonané vo vzťahu k žalovanému K. O., nar. XX.XX.XXXX, Y. XXX/XX, B. F., a nie k osobe s údajmi uvedenými v rozsudku. Táto skutočnosť vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní, kde je žalovaný taktiež označený ako „K. O.“ a aj predvolanie bolo doručované tejto osobe. Rozsudok bol teda vyhlásený v spore medzi žalobcom a žalovaným „K. O., nar. XX.XX.XXXX, Y. XXX/XX, B. F.“. Uvedenie nesprávnych údajov žalovaného v písomnom vyhotovení rozsudku je tak zjavne dôsledkom okamžitého zlyhania duševnej alebo mechanickej činnosti súdu (pozri napr. II. ÚS 576/2013). Ide teda o tzv. inú zrejmu nesprávnosť v zmysle § 224 CSP, a preto ju bolo potrebné podľa tohto ustanovenia opraviť.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu (poznámka odvolacieho súdu - účinne iba v jeho časti o zamietnutí žaloby, viď nižšie), podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Právne odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi uvedenými v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

K otázke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne uviedla, že konajúci súd mal skúmať splnenie tejto podmienky a v kontexte toho zistiť skutkový stav veci tak, aby nevznikli pochybnosti o tom či

a komu svedčí aktívna vecná legitímácia, čiže mal subjekt, o ktorom žalobkyňa tvrdila, že na neho bola postúpená pohľadávka dopytovať ohľadom súhlasu so vstupom do konania, aj napriek zásade koncentrácie. Súd prvej inštancie vedený nesprávnymi právnymi a cez ne i skutkovými úvahami ohľadne vecnej legitímácie žalobkyne nevenoval pozornosť, preto nevykonal dokazovanie a na jeho základe neustálil skutkový stav potrebný pre záver o dôvodnosti vecnej legitímácie. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov, nemožno efektívne napraviť inak, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej a tiež v závislom výroku o trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Konajúci súd nevyzval žalobkyňu resp. subjekt, ktorý mal vstúpiť do konania na preukázanie tvrdení, ktoré tvoria odôvodnenie rozsudku, resp., aby doplnila svoje podanie o skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej. Súd preto nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa v dôsledku uvedeného namieta, že rozsudok je prekvapivý, nakoľko žalobkyňa nemala možnosť sa počas konania vyjadriť k dôvodom zamietnutia žaloby resp. nemá dosah na zabezpečenie všetkých dôkazov, tak ako to má konajúci súd. Žalobkyni sa aj napriek vyššie uvedenému podarilo zabezpečiť súhlas spoločnosti R Collectors, s.r.o so vstupom do konania. Súd namietol v odôvodnení rozsudku, absenciu aktívnej vecnej legitímácie. Aktívna vecná legitímácia pri súdnom vymáhaní postúpenej pohľadávky svedčí postupníkovi t. j. žalobkyni od momentu účinnosti cesie resp. od postúpenia pohľadávky To platí za predpokladu, že pohľadávka ako taká je splatná a spôsobilá na vymáhanie. Procesne uplatniť postúpené právo na plnenie riadnou notifikáciou, či už zo strany postupcu alebo postupníka. Teoretické úvahy či možno zaviazat' na plnenie nenotifikovaného dlžníka sú z pragmatického hľadiska nadbytočné. Žalovaný si svoj záväzok neplnil dlhší čas bezdôvodne, ani voči postupcovi (pôvodnému veriteľovi) ani postupníkovi (žalobkyni), preto nebolo žiadnym spôsobom ohrozené splnenie jej záväzku z dôvodu plnenia neoprávnenému subjektu. Žalobkyňa sa domnieva, že rozsudok súdu je nepreskúmateľný, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Takéto rozhodnutie je dôvodné považovať za nepreskúmateľné. Podľa názoru občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 3.12.2015 uverejneného v Zbierke Stanovísk NS a súdov SR 1/2016 nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR R 111/1998 nepreskúmateľnosť je považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Podľa názoru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžh/1/2009 nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, pričom ide o vady skutkových zistení, o ktoré sú opreté rozhodovacie dôvody. Za takéto vady možno považovať prípady, keď je rozhodnutie založené na skutočnostiach nezisťovaných v konaní, prípadne keď nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Prílohou odvolania bol Súhlas nového veriteľa so vstupom do konania na miesto Žalobcu, adresovaný súdu, podľa ktorého spoločnosť Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890 (ďalej len „Poštová banka, a.s.“), požiadala súd v zmysle ust. § 80 ods. 2 CSP, aby v súdnom konaní vyhovel návrhu na vstup nového veriteľa - spoločnosti R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297 (ďalej len „R Collectors s. r. o.“) do súdneho konania a to na tom skutkovom základe, že po začatí konania došlo k prevodu práva - postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom súdneho konania. Spoločnosť R Collectors s. r. o. si týmto dovoľuje oznámiť konajúcemu súdu, že súhlasí so vstupom do konania na miesto Žalobcu.

4. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

5. Žalobkyňa odvolaním napádala celý rozsudok súdu prvej inštancie tzn. napadla tiež výrok I., ktorým súd návrh žalobcu na zmenu na strane žalobcu zamietol. Odvolanie žalobkyne v tejto časti bolo podané proti rozhodnutiu proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 357 CSP a contrario), o čom bola v napadnutom rozhodnutí aj správne poučená.

Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

S prihliadnutím na uvedené, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 386 písm. c/ CSP odvolanie žalobkyne proti výroku I. napadnutého rozsudku odmietnuť ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie /v účinne napadnutej časti/ pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v účinne napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v účinne napadnutej časti treba navzdory námietkam odvolateľky považovať za vo výroku vecne správny. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasíť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

7. Žalovaná nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnom spore, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby. Bola názoru, že súd prvej inštancie mal subjekt, o ktorom žalobkyňa tvrdila, že na neho bola postúpená pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, dopytovať ohľadom súhlasu so vstupom do konania, aj napriek zásade koncentrácie. Vytýkala súdu, že nevyzval žalobkyňu resp. subjekt, ktorý mal vstúpiť do konania na preukázanie tvrdení, ktoré tvoria odôvodnenie rozsudku, resp. aby doplnila svoje podanie o skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej. Bola názoru, že rozsudok je prekvapivý, nakoľko žalobkyňa nemala možnosť sa počas konania vyjadriť k dôvodom zamietnutia žaloby resp. nemá dosah na zabezpečenie všetkých dôkazov, tak ako to má konajúci súd a tiež bola názoru, že rozsudok je nepreskúmateľný, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia.

Odvolací súd sa s jej námietkami nestotožňuje z nasledovných dôvodov:

Nedostatok vecnej legitímácie je dôvodom zamietnutia žaloby.

Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je vždy súd povinný zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva.

Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho sporu. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta.

Súd prvej inštancie založil svoje žalobu v celom rozsahu zamietajúce rozhodnutie na tom, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitímovaná.

Vecnú legitímáciu má zásadne ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Na to, aby sa niekto stal stranou konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či on aj žalovaný sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je žalobca subjektom práva a žalovaný subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve používa pojem vecná legitímácia. Vecnú legitímáciu má ten subjekt, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe

čoho sa žalobca subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, resp. subjektívne vníma žalovaného ako účastníka určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či žalobca a žalovaný účastníkmi daného hmotnoprávneho vzťahu objektívne sú, alebo nie sú. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

Žalobkyňa si bola vedomá toho, že po začatí konania v dôsledku postúpenia pohľadávky, ktorá bola predmetom konania, na iný subjekt, stratila aktívnu vecnú legitímáciu v spore, bola však názoru, že súd prvej inštancie bol povinný subjekt, o ktorom žalobkyňa tvrdila, že na neho bola postúpená pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, dopytovať ohľadom súhlasu so vstupom do konania, aj napriek zásade koncentrácie, alebo vyzvať žalobkyňu resp. subjekt, ktorý mal vstúpiť do konania na preukázanie tvrdení, resp. aby žalobkyňa doplnila svoje podanie o skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP: (1) Ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli. (2) Súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinností, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

Ustanovenie upravuje situáciu, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktorých sa koná (napr. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky alebo na základe prevzatia dlhu). K procesnému nástupníctvu dochádza len vtedy, ak k singulárnej sukcesii došlo po začatí konania (výnimočne môže ísť aj o univerzálnu sukcesiu bez straty procesnej subjektivity, napr. pri predaji podniku).

Súd na procesné nástupníctvo neprihliada ex offo, ale len na návrh žalobcu. Nová právna úprava oproti doterajšej právnej úprave v Občianskom súdnom poriadku už vypustila možnosť podania tohto návrhu zo strany toho, na koho boli práva alebo povinnosti, o ktorých sa koná, prevedené alebo na koho prešli. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 23. augusta 2018, sp. zn. 8 Cdo 28/2017: Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu strany sporu musí súd predovšetkým skúmať, či sú splnené predpoklady stanovené v § 80 CSP. V prvom rade je to existencia návrhu na zmenu subjektu, z ktorého musí vyplývať naplnenie všetkých zákonných znakov nevyhnutných pre to, aby súd tomuto návrhu vyhovel. Návrh musí byť podaný oprávnenou osobou, musí v ňom byť preukázané, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, a ten, kto má do konania vstúpiť ako strana sporu, musí so svojím vstupom do konania súhlasiť. Konanie o zmene sporovej strany je charakteristické dispozičným princípom, t. j. bez návrhu žalobcu nie je možné o zmene sporovej strany rozhodovať.

Podľa Uznesenia Ústavného súdu SR z 23. mája. 2018, sp. zn. II. ÚS 263/2018: Z § 80 ods. 1 a 2 CSP je jednoznačne zrejmé, že navrhnúť súdu, aby do konania na miesto žalobcu vstúpil ten, na koho boli práva prevedené alebo na koho prešli, je oprávnený iba žalobca. Bez takéhoto návrhu žalobcu pripustiť zmenu v osobe žalobcu nemožno, a to ani v prípade, ak sa iná osoba stala hmotnoprávnym veriteľom žalovaného.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že na procesné nástupníctvo nebol súd prvej inštancie povinný prihliadať ex offo, ale len na návrh žalobkyne, pričom v predmetnej veci tu v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebol návrh na zmenu subjektu na strane žalobkyne, z ktorého by vyplývalo naplnenie všetkých zákonných znakov nevyhnutných pre to, aby súd tomuto návrhu vyhovel (bol tu síce návrh podaný oprávnenou osobou - žalobkyňou, bolo i preukázané, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, avšak absentoval súhlas toho, kto mal vstúpiť do konania ako strana sporu) a bez takéhoto riadneho návrhu nebolo možné o zmene sporovej strany rozhodovať.

Preto pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa žalovanú pohľadávku postúpila po začatí konania, avšak doposiaľ nebol podaný riadny - úplný návrh na zmenu strany sporu - žalobkyne, vyhovujúci všetkým požiadavkám § 80 ods. 2 CSP, potom so spoločnosťou R Collectors s.r.o., Bratislava, nemožno pokračovať na strane žalobkyne (pretože na to nedala súhlas) a žalobkyňa už nemá aktívnu vecnú legitímáciu, z ktorého dôvodu žalobu zamietol, potom jeho postup bol správny a odvolací súd sa s ním stotožňuje. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva súdu povinnosť aby žalobkyňu (alebo nového veriteľa) vyzýval na doplnenie dôkazov pre naplnenie všetkých zákonných znakov nevyhnutných

pre to, aby súd jej procesnému návrhu vyhovel. Ustanovenie § 150 ods. 1 CSP zakotvuje jednu zo základných povinností strán sporu v civilnom procese, a tou je povinnosť tvrdenia. Z uvedeného vyplýva, že stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia, na ktoré nadväzuje dôkazné bremeno. Každý musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, a teda, kto tvrdí, dokazuje. Súd v civilnom procese nie je oprávnený a zároveň ani povinný zabezpečovať dôkazy na podporu tvrdení niektorej zo sporových strán. Je vecou žalobcu (postupcu) a jeho právneho nástupcu (postupníka), aby sa starali o svoje práva a podali návrh na zmenu účastníka v súlade so zákonom. Odvolací súd poukazuje na všeobecnú právnu zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, teda práva patria bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým). Podľa § 185 CSP môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu (okrem prípadov, kedy sa kladie zvýšený dôraz na ochranu práv a oprávnených záujmov jednej zo strán napr. v spotrebiteľských sporoch, antidiskriminačných sporoch atď.), a teda dôkazná iniciatíva súdu je obmedzená. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nemohol stotožniť ani s námietkou žalobkyne, že nemá dosah na zabezpečenie všetkých dôkazov tak, ako má túto možnosť súd. Žalobkyňa netvrdila, že by jej nový veriteľ odmietol dať potrebný súhlas k zmene strany sporu, ani nepožiadala súd aby súhlas vyžiadal.

Súhlas nového veriteľa (R Collectors s.r.o., Bratislava) so vstupom do konania na miesto žalobkyne bol súčasťou (až) odvolania žalobkyne.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

V predmetnom spore nebol žalobkyňou uplatnený pred súdom prvej inštancie prostriedok procesného útoku, a to skutkové tvrdenie, že nový veriteľ súhlasil so vstupom do konania (žalobkyňa v návrhu na zmenu strany oznamovala postúpenie pohľadávky, žiadala zmenu strany sporu, avšak neuviedla, že nový veriteľ súhlasí so vstupom na miesto žalobkyne). Takéto skutkové tvrdenie uplatnila žalobkyňa až v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, rovnako až v odvolaní označila ako dôkaz Súhlas nového veriteľa so vstupom do konania na miesto žalobcu), na ktoré však odvolací súd nemohol prihliadnuť, nakoľko sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemalo byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nešlo o prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by odvolateľka bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, čo ani odvolateľka v odvolaní netvrdila, neuvádzala, že by malo ísť o opravný prostriedok s právom novôt.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne, že rozsudok je prekvapivý, nakoľko žalobkyňa nemala možnosť sa počas konania vyjadriť k dôvodom zamietnutia žaloby, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci rozhodoval na pojednávaní 29.11.2018, nasledujúcom po podaní žalobkyňou návrhu na zmenu žalobkyne, na ktoré bola strana žalobkyne (jej vtedajšia splnomocnenkyňa) riadne a včas predvolaná, pojednávania sa však strana žalobkyne nezúčastnila, prostredníctvom aktuálnej splnomocnenkyne pred pojednávaním žiadala žalobkyňa ospravedlniť neúčast' žalobkyne i jej splnomocnenkyne z dôvodu hospodárnosti konania a žiadala o konanie vo veci samej v ich neprítomnosti. Žalobkyňa teda bola vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu, ktorú však z dôvodu neúčasti na pojednávaní nevyužila.

Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikované právne predpisy a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie

napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie; jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku, je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil, preto nemožno súhlasiť s námietkou odvolateľky, že rozsudok je nepreskúmateľný.

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby a o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania postupoval odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, s prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bol plne úspešný žalovaný, vzniklo mu právo na náhradu trov odvolacieho konania proti odvolateľke (žalobkyni). Odvolací súd mu však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnil, do odvolacieho konania sa nezapojil akýmkoľvek procesným úkonom a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

9. Podľa § 224 CSP odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie vykonanie opravy zrejmej nesprávnosti napadnutého rozsudku v jeho úvodnej časti, v označení predmetu sporu. Z obsahu celého spisu vyplýva predmet sporu „o 5.665,76 eur s príslušenstvom“, súd prvej inštancie však v úvodnej časti napadnutého rozsudku uviedol ako predmet sporu „o 14.553,91 eur s príslušenstvom“. Bol preto daný dôvod na opravu zrejmej nesprávnosti.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)